

Ongelijk behandeld?

Meer melden helpt! Of toch niet?

Tweederde van de aanwezigen vond het zinvol om het meer melden van 'discriminatie en ongelijk behandeld' meer te stimuleren in onze stad. Degenen die daar kritisch in stonden gaven aan dat melden wel zin heeft maar dat het belangrijk is om juist ook te investeren in andere acties. Extra inzet is zeker nuttig, want 'niet iedereen weet voor zichzelf op te komen' en wat zeker niet mag gebeuren is 'dat we het gaan accepteren'.

StadspodiumUtrecht organiseert met enige regelmaat bijeenkomsten in de buurt, laagdrempelig en bij u om de hoek. Ditmaal was het Podiumgesprek in Buurthuis Oase aan de Cartesiusweg 11, nabij station Zuilen. Het onderwerp was discriminatie. Discriminatie is steeds minder goed aan te tonen, lijkt het, zich buitengesloten voelen of weten, dat komt steeds vaker voor.

Een zwoele zomeravond waarbij de warmtecijfers weer records braken heeft iets meer dan twintig geïnteresseerden zich niet laten weerhouden woensdagavond 26 juni het gesprek aan te gaan. Onder leiding van Yassine Beqqali en Gert Dijkstra van StadspodiumUtrecht werd tijdens dit 'Podiumgesprek in de Buurt' van gedachten gewisseld over het onderwerp discriminatie en of het zin heeft om discriminatie te melden - nog meer dan nu - zodat dit kan worden gestopt.

GEKLEURD UTRECHT

NIET WELKOM

van discrimineren naar waarderen

StadspodiumUtrecht heeft in de jaren 2017-2018 een elftal grotere en kleinere bijeenkomsten georganiseerd waarin er aandacht was voor 'Gekleurd Utrecht' en of deze Utrechters zich niet of wel welkom voelen. Naar aanleiding van deze gesprekken konden de volgende conclusies worden getrokken:

(1) melden loont, (2) het gesprek aangaan is de investering waard en (3) meldpunten moeten zichtbaarder worden.

De lokale politiek laat na het verschijnen van het rapport 'Gekleurd Utrecht NIET Welkom' weten dat er geen extra kosten en energie zullen worden gestoken in het organiseren van meer laagdrempelige meldpunten in de buurt. Heeft (nog)

meer melden dan geen zin - of toch wel?

Radj Ramcharan is verbonden aan buurthuis Oase en actief bij o.a. ASHA, hij was deze avond gastheer en blikte in zijn welkomstwoord terug op de eerdere Podiumgesprekken. Hij weet dat de meeste mensen er geen vertrouwen in hebben dat er iets gebeurd met hun klacht. Op dit moment vindt hij dat het belang van de jongere generatie prioriteit verdient, scholieren met een zichtbare -door naam of uiterlijk- migrantenachtergrond hebben namelijk de grootste moeite met het vinden van een stageplaats. Dit brengt hen op hun weg naar de arbeidsmarkt al meteen op een achterstand ten opzichte van autochtone Nederlandse jongeren.

Tijdens dit Podiumgeprek in de Buurt kregen de deelnemers zoals gebruikelijk een aantal stellingen voorgelegd. Door 'over de streep' te lopen kon men een Ja of Nee laten horen.

De eerste stelling luidde: 'Ik ben gediscrimineerd of ongelijk behandeld in het afgelopen jaar.'

Acht mensen zijn in het Ja-vak gaan staan, tegenover elf in het Nee-vak, twee op de streep. Bijna de helft van de groep heeft discriminatie meegemaakt. De persoonlijke ervaringen zijn zeer uiteenlopend.

Een vrouw laat weten dat de kaashandelaar wellicht de overtuiging had dat zij zich de dure truffelkaas niet zou kunnen veroorloven; zij had gevraagd of ze de kaas mocht proeven. Een jongeman werd in het Stadskantoor consequent in het Engels aangesproken, dit terwijl zijn Nederlandse uitspraak meer dan voldoende was; waarschijnlijk was zijn uiterlijk dat niet.

Nog meer gaan melden?

Ja

- ❖ *Helpt anderen voor zichzelf op te komen*
- ❖ *Bewustwording van de omvang en de impact*
- ❖ *Maakt gesprek met organisaties effectiever*
- ❖ *Onderwerp komt zo hoger op alle agenda's*

Nee

- ❖ *Zonder vervolg geeft het teleurstellingen*
- ❖ *Het probleem is al meer dan voldoende bekend*
- ❖ *Beter is te investeren in de huidige meldingen*
- ❖ *Beter is positieve inzet op voordeel diversiteit*

Maar hoe belangrijk is het bij discriminatie om nog meer te melden, dan nu al wordt gedaan? Voordat we beginnen met deze stelling worden alvast enkele argumenten voor of tegen gedeeld.

Zo is melden voor velen een manier om voor zichzelf op te komen, we worden ons meer bewust van de omvang en de impact. Maar meer melden kan ook teleurstellingen oproepen als er weinig of niets met de melding wordt gedaan.

Daarna werd er over **de stelling: 'Heeft meer melden zin?'**

De meerderheid, veertien aanwezigen, vond van wel, waarvan een tiental zelfs vond dat het héél belangrijk was, ze stonden helemaal aan de rand van het Ja-vak. Drie mensen in het Nee-vak zien geen nut van het nog meer melden van discriminatie en een viertal mensen koos ervoor op de streep te staan. Zij zijn niet voor, maar ook niet tegen.

Bij de 'nee' argumenten werd toegevoegd dat het om de kwaliteit van de meldingen moet gaan, niet om de kwantiteit. En dat meer melden de polarisatie op het onderwerp kan voeden: 'wees je daar bewust van'. Beter is het om meer in te zetten op zichtbare acties tegen de discriminatie zelf.

Bij de 'ja' werd toegevoegd dat durven melden voor de persoon die zich gediscrimineerd voelt zelf heel belangrijk is, voor de eigen bewustwording. Steeds meer gaan minderheden bijvoorbeeld de ongelijke behandeling 'gewoon' vinden, het accepteren, en dus zeker niet meer melden. Nog los van het feit dat men niet weet waar men het kan melden.

Abdel Harchaoui, actief bij DOK030, stond aan de nee-zijde en gaf aan dat je beiden moet doen; veel meer inzetten op acties en daarnaast ook meer melden.

Ans van Hoof, bestuurslid bij Artikel 1 Midden Nederland, stond op de lijn 'eens noch oneens' en vertelde dat het er om gaat dat je niet alleen inzet op het 'traditionele melden' maar ook op andere manieren van melden of het bespreekbaar maken van discriminatie.

Ilse Raaijmakers, PvdA en woordvoerder Werk en Inkomen bij de gemeenteraad, vindt dat het meer melden van discriminatie wel zinvol is. Zij laat weten dat de lokale politiek het plan van een vernieuwde 'anti discriminatieagenda' heeft opgevat en nodigt eenieder uit zich gevraagd of ongevraagd te laten horen.

Sofyan el Kandoussi, verbonden aan de Wijkraad Overvecht, vindt dat er veel meer moet worden samengewerkt met sportscholen, scholen, moskeeën en andere laagdrempelige locaties om te dienen als meldpunt. Want hoe klein het vervolg op een melding van discriminatie ook is, het is beter wel iets te doen.

Ook Michel Aben, aanwezig namens Artikel 1 Midden Nederland, kenniscentrum ter bestrijding van discriminatie, benadrukt dat melden belangrijk is. Dan alleen kan de mate van discriminatie in kaart worden gebracht en wordt het zichtbaar gemaakt. Vanuit het kenniscentrum kan ook worden meegedacht en bemiddeld. Dat levert meestal meer op dan een juridisch traject omdat discriminatie vaak moeilijk te bewijzen is.

Een bemiddelaar wordt eerder aangeraden bij een conflict waarbij burens en een woningcorporatie zijn betrokken. Bij discriminatie door uitzendbureaus en bij het buitensluiten van stageplekken, wordt vooral een actievere rol van werkgevers verwacht. Discriminatie is vaak niet als zwart of wit aan te tonen. Duidelijk is wel dat het buitensluiten van individuen of groepen, vaak leidt tot het niet meer deel uit willen maken van de maatschappij. Of zoals Sofyan el Kandoussi van Wijkraad Overvecht het samenvat: 'Een goede graadmeter van een maatschappij is hoe zij omgaat met haar minderheden.'

Op de **slotvraag 'wat valt op?'** werd benadrukt door Hajar al Karkachi, actief bij jongerenorganisatie U-2B-Heard!, dat het bij de jongeren op de scholen begint en dat lang niet iedereen voor zichzelf weet op te komen. En dat het daarom zo belangrijk is dat zij worden gestimuleerd om zo vroeg mogelijk wel voor zichzelf op te komen, bijvoorbeeld door te leren melden. Er is ook angst: mensen houden steeds meer hun mond, durven niet te confronteren door te melden. 'Laat maar', is de gedachte.

Bij Artikel 1 Midden Nederland worden jaarlijks nu al iets meer dan 150 meldingen van discriminatie juridisch behandeld of bemiddeld. Als je het over een investering in 'meer melden' hebt, kan het vooral gaan over het meer aan de orde stellen, mogelijk ook meer collectief, zo is de conclusie van bestuursvoorzitter van Artikel 1 Midden Nederland, Willibrord de Graaf.